

vente, at Kaptajner fra Koffardimarinen komme og søge ny Fører-Poster. Men her har ikke været en eneste, i alle Tilfælde ikke nogen, som Selskabet kunde bruge som Kaptajner paa disse meget store Dampere. Der har meldt sig en Kaptajn, tror jeg, fra en mindre Sejlbark, og der har været et Par Styrmand, det var det hele; dem kunde Selskabet ikke bruge til den Fart, dem kunde det ikke betro det betydelige Ansvar, saa man kan ikke bebrejde et Kompagni, at det giver Kommandoerne til dem, det selv maa søge op, og det blev da hovedsagelig Søofficerer. Naar man vil anke over, at disse tage Pladser fra Koffardi-Officererne, skal jeg hertil bemærke, at naar et nyt Selskab danner sig paa en ny og stor Route, som skal indsejles, og der som Førere delvis er taget Officerer, som kun have Orlov for 3 Aar, synes det mig ikke, der deri findes nogen Grund til Bebrejdelse mod Selskabet; thi under Førerne kommer der til at sejle Styrmand, som altsaa indsejles i Farten, blive bekendte med hele Tjenesten, og det er det, et saadant Selskab maa arbejde paa at udvikle. Naar saa Officerernes Orlov er udløbet — den er jo som sagt begrænset — kan Kompagniet benytte disse Mænd, som ere blevne kendte med Turen og skikkede til at avancere op til Fører-Posterne. Det er ganske sikkert Tanken, og jeg tror ikke, at der kan fremføres nogen som helst Bebrejdelse, saa meget mindre som ogsaa Officererne maa henholde sig til den Ret, Loven giver dem. Kompagniet maa, som det ærede Medlem sagde, have Lov til uhindret at vælge, hvem det vil, blandt de kvalificerede og tage de Mænd, det mener i Øjeblikket bedst at kunne bruge, og Søofficererne kunne faktisk ikke siges at staa mere berettigede i Vejen. Først meget sent, efter at der har været talt i Skrifter og Aviser om Besættelsen af Posterne, har man første Gang henvendt sig til Direktøren for det øst-asiatiske Kompagni om, hvorledes det stillede sig med Besættelsen af Førerposterne; det var længe efter, at Officererne vare antagne, altsaa i den allerseneste Tid. Først da kunde een af de Kaptajner, som man vidste kunde bestride en saadan Fart, nemlig en af Tingvalladampernes Førere, som meldte sig, antages. Saa vidt jeg ved, hænger det saaledes sammen. Jeg har villet give denne lille Oplysning for derved at vise, at det øst-asiatiske Selskab i denne Sag er aldeles dækket, saa vist som der heller

ikke er noget berettiget at indvende imod Anvendelsen af Søofficerer.

K. M. Klausen: Det ærede Medlem for Tisted Amts 2den Valgkreds (Trolle) udtalte, at Søofficererne have klaret sig godt, naar de kom ud at sejle med disse Skibe. At det gaar godt om Bord, skal jeg ikke benægte. Men naar en Søofficer synes at klare sig godt, er det, fordi han faar en gammel Styrmand med som Amme. En saadan søfartskyndig Mand har maaske i mange Aar sejlet f. Eks. med den grønlandske Handels Skibe, hvor der ofte ved Siden af en ung Løjtnant er blevet sat en Mand, som i 20—30 Aar har været i den grønlandske Handels Tjeneste og nu faar Lov til at fungere som Styrmand under et saadant ungt Menneske, som saa bagefter sagtens kan prale af, hvorledes han har klaret sig. Jeg vil tillige gerne gøre den Bemærkning over for den højtærede Marineminister, at det med Hensyn til Hejmdals Togt til Island for mig staa saaledes, at det vilde være den letteste Sag for den højtærede Minister at faa den sædvanlige Bevilling paa 50,000 Kr. dertil, hvis han blot vilde give Afkald paa de 15,000 Kr. efter frit Valg paa et andet Sted i Budgettet. Der er f. Eks. den lille Minebaad, der netop staa opført til 15,000 Kr. Hvis den højtærede Minister vil stryge den, vil han med Lethed kunne faa de sædvanlige 50,000 Kr. til Fremme af Fiskeriet paa Island. Jeg konstaterer altsaa, at Regeringen har større Kærlighed til Militærvæsenets end til Fiskeriets Interesser. Jeg skal endelig gøre en Bemærkning over for det ærede Medlem for Kjøbenhavn Amts 1ste Valgkreds (Bojesen), som udtalte, at Pladserne i det østasiatiske Kompagnis Selskab ikke vare blevne søgte af private Sømænd. Saa vidt mig bekendt, vare disse Pladser vist allerede besatte med Officerer samtidig med eller maaske endog, før Selskabet blev dannet. Jeg antager ikke, at det var bekendt inden for den private Sømandsstand, at disse Pladser skulde besættes, og siden vidste man straks, at Søofficerer skulde have disse Pladser; saa at man derfor godt kan forstaa, at ingen private Sømænd søgte dem. For øvrigt indrømmer jeg ogsaa, at man ikke kan bebrejde det østasiatiske Kompagni noget som helst; det har naturligvis Ret til at besætte Førerpladserne i sine Skibe med, hvem som helst de ville, men det, jeg her har noget imod, er, at Staten skal betale Gagerne til Embedsmænd, som